

אחרי כמה שבועות ישבנו על כוס קפה והוא אמר לי פתאום: "בואי נתחתן."

"הלכנו לרבנות. אבל הרבנים רצו ש"הוא יחתוך". הוא לא הסכים אז נסענו לחו"ל והתחתנו שם.

"בהתחלה הייתי בת-משק נאיבית. אבל לאט לאט התחלתי לפגוש אנשים, לקרוא ספרים, לפתוח את העיניים ולראות דברים."

הם גרו בכפר הולדתו הקטן של הבעל בדנמרק. הוא עבד בצילום והיא ניגנה באקורדיון. אחר-כך התחילה שרה לכתוב בעצמה. הכניסה את האקורדיון לנפטלין ולמדה לנגן בגיטרה. היא הופיעה באוניברסיטות ברחבי סקנדינביה וקצרה אהדה רבה.

מספרת שרה: "בהתחלה שרתי חומר ישראלי, שהיסקמתי איתו בליט ברירה. אבל הרגשתי שכל השירים האלה לא מדבר רים אלי. לא הבנתי איך בארץ כמו שלנו, שיש בה כל כך הרבה בעיות, הן לא משתקפות בשירה. במקום לכתוב דברים אמיתיים כותבים על התנ"ך. על העבר על האהבה ועל הטבע.

"התמלאתי לאט לאט מן הכאר האר-טזית שלי, נסעתי במיניבוס בכפרים הר אינדיאניים בג'ונגלים של דרום-אמריקה, קלטתי, ספגתי והתחלתי לפרוח. היום כשר אני שרה אני מנסה להעביר דרך השירים אינפורמציה שהיא לדעתי, הקונטרס בלאנס לאינפורמציה שעוברת דרך צנזורה.

"אני חושבת שלשחק זה לא טוב. להגיד משהו במיסגרת רחבה יותר זה יותר מעשי ואני מכניסה היום את הדו"קישוטיות שלי למסלול יותר פרגמטי."

היא ניפגשת עם חוגי השמאל בצרפת, יוצרת קשרים עם משוררים ואישים פלס-טינים ומנסה ללמוד את הבעיות שלהם. היא השתתפה בפסטיבל היהודי-ערבי הר ראשון שאורגן בצרפת למטרות של קרוב והבנה הדדית בין שני העמים. אבל היא רואה היום בשירה דבר הרבה יותר או-ניברסאלי. לא רק הישראלים והפלסטינים מעניינים אותה. היא מתעניינת בבעיות של אורגואי, עיראק וארגנטינה.

"כואב

כדי לשנות"

אני מרגישה שהשורשים שלי באים מישראל אבל אני פתוחה לזוויברציות מכל העולם. הרדיוס שלי מת-ארך ונושאי הכתיבה שלי הם אנשים ו-ישראלים, חצי חצי."

את תקליטה הראשון בשפה העברית הפי-קה שרה בצרפת לפני שנה. "רציתי לגבש

שני שירים:

אדמתו של עלי

עם שחר השכים עלי / לחרוש את אדמתו — / שם נולד לו בנו הבכור, / שם נקבר סבו.

ניחוח הזבל / בושם האביב / שלוה ושלוש מסביב.

נגררת מחרשת העץ, / מושכת הפרדה. / גז ונעלם הכפר / מאחורי גבעה. אל עצי הפרי ישים את פעמיו / יטעם פריו של עץ, יפוש בצל בדין. בהגיעו אל הגן / ניצב עלי נדהם! / קפץ את אגרופו / וליבו הלם. רעש הבולדוזר ניסר בחלל / עצי הפרי שרועים ושרשיהם אל-על.

את אדמתו של עלי — מקור חיים / תהי דמעתו למטר רביבים.

אבן, נייר או מיספריים

אבן, נייר או מיספריים? אחת, שתיים, שלוש...

אבן — כדי לבנות מיגדל וחומה / ויורשלים השלמה / והרמטית כל סדק לסתום / על חשבוננו של השלום.

נייר — כי אין כמו ספר הספרים / לאליו וכיסוי / ובזכותו נניפה דגל / מן הפרת עד החידקל.

מיספריים — כדי לגזור את הגדה / ולתפור לפי מידה... / כפי שאמר הרצל הנודע / אם תרצו אין זו אנדה.

אבן — כדי לסקול בה ולרגום / כל מי שיאמר שהמלך הוא ערום / ולאיים על כל בוגד / שמאלני, או סתם שובת...

נייר — כדי לפתוח ת'מילון / ולראות שכאן קוראים / למלפפונים כבו-שים — מלפפונים משוחררים.

מיספריים — כדי לתפוס לך ת'לשון / ולגזור מלכתחילה / אם תאמר שפלסטיני / זה לאום — חס וחלילה.

צעירה בשבדיה 1969. שרה אלכסנדר משקיפה בעד לחלון הבית הרומנטי בכפר שבו גרה שנתיים עם בעלה, אחרי שירדו מהארץ. את התמונה צילם בעלה. באותה תקופה למדה שרה לנגן בגיטרה.

אחד תמונה של אם יהודיה, הנותנת מחסה לילדה אבל מתשבתייה גישאות רחוק. בי צידה השני של העטיפה הדפיסה תמונת פלסטיני זקן, ששמו לו מישקולת על הי מאזניים ואלוהים יודע מה ישימו לו בצד השני."

החודש ביקרה שרה בארץ וניסתה לקשור קשרים עם "אנשים בעלי הבנה" אולי בעקבות הביקור והפגישות שערכה תוציא תקליט חדש עם שירים בעברית, ערבית, צרפתית ובספרדית.

"פעם אמרו לי בקיבוץ שצריך לכבד כל בואדם, לא חשוב מאיזה צבע גזע או דת הוא בא, אבל האם משהו עושה את זה באמת?" היא שואלת.

"האם אנחנו מלמדים את הילדים שלנו את האמת? לא! או אני יודעת לכתוב שירים ולשיר עם הגיטרה. אני מנסה להעביר לאנשים את המסר שלי בצורה הזאת."

כתבה שרה אלכסנדר:

כדי לשנות את המחר

שר האנטי-סטאר

אני כותב, אני כואב

כן — כדי לשנות

נגד הזרם לשחות, על מיתרים לפרוט

לחדד את כלי ההידברות —

אני בשרות.

אני לא תרועה, אני שתיקה ועוד

שתיקה,

שתיקה הרעבים ללחם, שתיקת

המנוצלים,

שתיקת אסיר פוליטי מאחורי

סורגים

שתיקת חרון של עם כבוש —

שקט לפני הסערה!...

כדי לשנות את המחר של האנטי-סטאר

כדי לשנות לפני שיהיה כבר מאוחר

כי על ארבע כנפות תבל

אפשר — אמר ביאליק לצטט:

שמש זורחת, שקדיה פורחת והשושח

שוחט..."

ליד אורגואי והחליטה לתת לו שם שיטמל את חסיה, תמונת הכפר עטור הירק בו היא גרה תומר וימנדו, הכלבה יסמין והרבה שפנים.

אהבת-האדמה על העושה, על חוסר הצדק והשוויון, על הרוב הדומם.

היא אינה רווח נחת. היא מנסה ללחום עם הגיטרה בעד עולם טוב יותר, נגד בולדוזרים ההופכים אדמות פוריות לעיי חרבות, נגד האדישות וצרות העין, לפע-מים התגובות חריפות מצד יהודים ופלס-טינים כאחד. אבל שרה, בעלת העיניים הירוקות העמוקות מבליגה על העיונות, הם עוד יבינו פעם." היא מבטיחה.

דון קישוטיות

פרגמטית

יא נודדה לפני 35 שנה בקיבוץ עין-כרמל. שרתה בלהקת הנח"ל, הו-דון התיאטרון החיפאי, למדה למוסיקה ושתיקה בהצגות

במיקרה, סיפרה, "בעצם ניגנה. אבל יום אחד הלכתי פגשתי שם את הדני שלי.